

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobců: a) S. Z., narozený dne X
b) K. Z., narozený dne X
c) G. Z., narozená dne X
všichni státní příslušníci Turecké republiky
všichni t. č. v X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-186/LE-BE02-BE02-PS-2022, ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-185/LE-BE02-BE02-PS-2022, a ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-184/LE-BE02-BE02-PS-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-186/LE-BE02-BE02-PS-2022, ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-185/LE-BE02-BE02-PS-2022, a ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-184/LE-BE02-BE02-PS-2022, se zrušují a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobci se společně podanou žalobou, kterou předali k poštovní přepravě dne 22. 9. 2022, domáhají zrušení v záhlaví označených rozhodnutí (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž žalovaný rozhodl o jejich zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“). Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 6. 12. 2022.

2. Žalobci b) a c) jsou manželé a žalobce a) je jejich syn. Žalobci pocházejí z města tureckého X ve Východní Anatolii. Vyznávají alevitskou víru, hlásí se ke kurdské menšině a hovoří turecky. Politicky podporují Lidově demokratickou stranu (*Halkların Demokratik Partisi*, zkráceně HDP). Žalobkyně c) byla v Tunceli předsedkyní alevitského spolku a zároveň i aktivní členkou HDP. Žalobci a) a b) nejsou členy této strany, pouze s ní sympatizují.
3. V červenci 2022 žalobci odjeli ze svého bydliště linkovým autobusem do Istanbulu. Odtud se za pomoci převaděčů snažili dostat do Německa, ale na území České republiky je dne 9. 8. 2022 zadržela hlídka cizinecké policie. Při kontrole žalobci nepředložili cestovní doklady ani platná oprávnění k pobytu, prokázali se pouze svými občanskými průkazy. Žalobci tvrdí, že jim cestovní doklady vzali a roztrhali převaděči. Dne 10. 8. 2022 policie vyslechla žalobce za přítomnosti tlumočníka z turečtiny. Dne 11. 8. 2022 policie zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž dobu zajištění stanovila v délce 70 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody. Téhož dne policie rozhodla o vyhoštění žalobců na dobu 2 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o vyhoštění dosud nenabyla právní moci. Dne 18. 8. 2022 žalobci v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová požádali o udělení mezinárodní ochrany z náboženských a rasových důvodů.
4. Žalovaný následně vydal napadená rozhodnutí, jimiž žalobce přezajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s odůvodněním, že existují oprávněné důvody se domnívat, že jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný vycházel z výsledku žalobců provedených policií dne 10. 8. 2022, jejichž obsah byl reprodukován v rozhodnutích o vyhoštění. Při výsledku měli žalobci sdělit, že pocházejí z bezpečné části země a že neexistují důvody, které by jim bránily ve vycestování z České republiky a v případě návratu do Turecka jim nehrozí mučení, smrt, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí. Žalovaný zdůraznil, že žalobci přicestovali na území nelegálně bez cestovních dokladů a oprávnění k pobytu, čímž potvrzují svůj negativní vztah k právnímu řádu České republiky. Pokud by žalobci nebyli zajištěni policií, pokračovali by ve své nelegální cestě až do Německa. Podle žalovaného je tak jisté, že při propuštění ze zajištění by žalobci na území České republiky nevyčkali na výsledek řízení o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalovaný podotknul, že žalobci nemají na území žádné vazby ani příbuzné, a tedy ani objektivní důvod se zde zdržovat. Žalovaný dále upozornil, žalobci při výsledku na policii sami uvedli, že jim v Turecku nic nehrozí, pocházejí z bezpečné části země a v Německu hledají lepší místo pro život. Podle žalovaného je tak patrné, že žalobci neměli v úmyslu v České republice ani žádné jiné tranzitní zemi požádat o mezinárodní ochranu, jelikož jejich cílovou zemí bylo Německo. Vzhledem k tomu žalovaný shledal, že žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany z čistě účelového důvodu, tedy aby zabránili svému vyhoštění do Turecka. Podle žalovaného všichni žalobci uvedli, že jsou zdraví, přičemž nesdělili žádné jiné důvody, pro které by s nimi mělo být zacházeno jako se zranitelnými osobami ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Nejedná se tak o osoby vyloučené z aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobci při výsledku neuvedli ani žádné důvody, které by jim bránily v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jejich zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný proto vycházel z úvahy, že pokud by se pro žalobce nestala hrozba nuceného návratu do jejich vlasti reálnou, o udělení mezinárodní

ochrany v České republice by nepožádali. Ve vztahu k uplatnění zvláštních opatření žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne (dále jen „NSS“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, s tím, že jejich účelem není pouze zajistit účast cizince v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění. Podle žalovaného nelze v daném případě rozumně předpokládat, že by žalobci respektovali zvláštní opatření dle zákona o azylu, která by jim byla případně uložena, jelikož na území nemají žádné vazby, žádost o mezinárodní ochranu podali pouze účelově, do České republiky přicestovali nelegálně a jejich cílovou zemí je Německo, což ostatně několikrát potvrdili. K délce zajištění žalovaný uvedl, že ačkoliv považuje podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobců za účelové jednání, nehodlá v daném případě aplikovat § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu týkající se zjevně nedůvodných žádostí, jelikož nelze bez dalšího vyloučit, že jejich žádost bude třeba posuzovat standardně. Ukončení řízení o mezinárodní ochraně lze očekávat ve lhůtě 90 dnů, a další 15 dnů je pak třeba vyčlenit pro případné podání správní žaloby, která má téměř ve všech případech mezinárodní ochrany odkladný účinek. Konečně je třeba počítat s 5 dny na doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Celkem tak zajištění žalobců podle § 46a odst. 5 zákona o azylu potrvá 110 dnů, tedy do 6. 12. 2022 (počítáno od 18. 8. 2022, kdy žalobci požádali o mezinárodní ochranu – pozn. soudu).

5. Dne 29. 8. 2022, tedy po vydání napadených rozhodnutí, žalobci poskytli žalovanému bližší údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce a) uvedl, že se cítí být nemocný, zažívá panické ataky a má narušenou psychiku, a proto musí brát léky. Žalobci shodně sdělili, že cílem jejich cesty bylo původně Německo.
6. Dne 20. 9. 2022 žalovaný provedl podle § 23 odst. 1 zákona o azylu se žalobci pohovor k jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce a) uvedl, že není pohovoru schopen, jelikož není zdravý, trpí panickými atakami, má něco se srdcem a třesou se mu ruce, když má něco dělat. Žalobce b) při pohovoru sdělil, že jeho syn má psychické problémy, a kvůli tlaku, který rodina v Turecku zažívá, nedokončil střední školu. Žalobkyně c) uvedla, že její syn trpí od 12 let depresemi, které spustilo trauma v souvislosti se ztrátou dědečka. Syn má panické ataky, trpí nespavostí a obavou ze ztráty blízkých osob, uzavírá se do sebe a pláče. Užívá lék Selektin. V zařízení pro zajištění cizinců se jeho stav zhoršil. Na dotaz žalovaného, jaké má plány do budoucna, žalobkyně c) odpověděla, že myslí na svého syna, aby vyřešil své zdravotní problémy a měl se dobře. Žalobkyně c) dále sdělila, že na území České republiky má dva známé. Žalobci b) a c) popřeli, že by při výsledku dne 10. 8. 2022 uvedli, že pocházejí z bezpečné části země a v případě návratu jim nehrozí žádná vážná újma.

II. Obsah podání účastníků

7. Žalobci v úvodu žaloby předně namítají, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) a dále § 46a odst. 1 písm. e) a § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
8. Žalobci dále namítají, že žalovaný s nimi před vydáním napadených rozhodnutí neprovedl pohovor, a proto nezjistil podstatné informace o jejich zranitelnosti. Žalobci uvádějí, že žalobce a) trpí psychickou poruchou, konkrétně úzkostností a panickými atakami. Rodinu se zletilým dítětem se zdravotním postižením je tak třeba považovat za zranitelnou ve

smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Otázka zranitelnosti je přitom podle § 46 odst. 3 zákona o azylu podstatná pro posouzení možnosti zajištění. Na podporu svých tvrzení žalobci k žalobě přikládají kopii lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu žalobce a), kterou vystavila Veřejné nemocnice v Tunceli, poliklinika dětské psychiatrie. Tato zpráva byla žalovanému předložena dne 16. 9. 2022. Zdravotní stav žalobce a) však byl žalovanému pravděpodobně znám již dříve, neboť v zařízení pro zajištění cizinců probíhá vstupní zdravotní prohlídka, při které by měla být případná zranitelnost odhalena. V této souvislosti žalobci upozorňují, že ke dni podání žaloby jim Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra předmětnou zdravotnickou dokumentaci neposkytlo, ačkoliv o ni žádali před více než dvěma týdny. Žalobci proto žádají soud o možnost doplnit žalobu o tyto podklady, jakmile jim budou zpřístupněny. Žalobci dále upozorňují, že povinnost zohledňovat zranitelnost cizince při zajištění vyplývá z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Nedostatek aktivních kroků a zpoždění při posuzování zranitelnosti cizince přitom může vyvolat závažné pochybnosti o tom, zda správní orgány postupují v dobré víře. Žalovaný přitom vycházel pouze z informací poskytnutých cizineckou policií a sám aktivně možnou zranitelnost žalobců blíže nezjišťoval, přičemž nijak nezohlednil ani skutečnosti, které vyšly najevo později. Podle žalobců tak žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu. K povinnosti žalovaného aktivně zjišťovat zdravotní stav zajištěného cizince žalobci odkazují na závěry rozsudku NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 218/2021 - 71, odst. 28.

9. Žalobci rovněž namítají, že nebyly naplněny podmínky pro jejich zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobci upozorňují, že před cizineckou policií konzistentně tvrdili, že Turecko opustili z náboženských a rasových důvodů, že jejich tehdejší životní situace byl neúnosná a báli se o život, přičemž mají obavy, že by jim v budoucnu mohlo v případě nepokojů hrozit vážné nebezpečí. Podle žalobců tak neexistují důvodné pochybnosti o tom, že žádost o mezinárodní ochranu měli údajně podat účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. K argumentu žalovaného, že na území přicestovali bez platných cestovních dokladů a pobytových oprávnění, žalobci uvádějí, že z Turecka vycestovali legálně se svými pasy, které jim ale sebrali převaděči v Srbsku. Podle žalobců navíc nelze přehlédnout, že po celou dobu se správními orgány v České republice spolupracovali, nijak netajili svou identitu a předložili své doklady totožnosti. Žalobci též nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že o účelovosti jejich žádosti svědčí skutečnost, že o mezinárodní ochranu nepožádali již dříve. Poprvé totiž byli zajištěni dne 11. 8. 2022 a o mezinárodní ochranu požádali již 18. 8. 2022, tedy o pouhých 7 dní později. Podstatná je rovněž skutečnost, že v mezidobí neměli s ohledem na přeplněnost zařízení pro zajištění cizinců a omezené kapacity Organizace pro pomoc uprchlíkům přístup k právnímu poradenství. Navíc jim byly z důvodu zajištění zabaveny mobilní telefony, a proto po nich nelze spravedlivě požadovat, aby se ve své právní situaci sami okamžitě zorientovali. Na podporu své argumentace dále odkazují na závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019 - 44, odst. 14. Podle žalobců neobstojí ani argument žalovaného, že by na území nevyčkali na výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jelikož cílem jejich cesty bylo původně Německo. Žalobcům nebylo známo, že je jejich povinností požádat o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi. Uvedená úvaha žalovaného navíc není z hlediska § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu relevantní, neboť tzv. vážné nebezpečí útěku lze zohlednit pouze při rozhodování o zajištění podle písm. d) téhož ustanovení. K tvrzení žalovaného, že před cizineckou policií blíže nerozvedli náboženské a rasové

důvody, pro které opustili Turecko, žalobci uvádějí, při prvním výsledku sice skutečně sdělili spíše stručné informace, nicméně jejich rozsah do značné míry závisel též na dalších okolnostech, např. na kvalitě tlumočení a způsobu kladení otázek. Žalobci si však při prvním kontaktu se správními orgány navíc ani neuvědomovali, že na základě jediného výsledku bude následně rozhodováno v několika dalších řízeních. Je přitom obecně známou skutečností, že Kurdové čelí v Turecku diskriminaci, a pokud tedy žalobci sdělili cizinecké policii, že jsou příslušníky kurdské menšiny, měl být následně skutkový stav zjištěn podrobněji, což mohl učinit též žalovaný ve lhůtě 5 dnů od podání žádosti o mezinárodní ochranu [podle § 46a odst. 4 zákona o azylu – pozn. soudu]. Žalobci dále namítají, že s ohledem na situaci Kurdů v Turecku obsahuje jejich žádost o mezinárodní ochranu na první pohled azylově relevantní důvody. Dne 16. 9. 2022 navíc žalobci poskytli žalovanému řadu podkladů [fotografie týkající se občanské a politické angažovanosti žalobkyně c), a dále fotografie zachycující zranění žalobkyně c) po policejním násilí], které svědčí o opodstatněnosti jejich žádosti. Pronásledování kurdských Alevitů v Turecku navíc uznal i ESLP v rozsudku ze dne 26. 4. 2016, *Izzettin Doğan a další proti Turecku*, č. 62649/10. Vzhledem k tomu jsou žalobci přesvědčeni, že jejich jednání nelze považovat za účelové, neboť do Evropy přicestovali s obavou z pronásledování v zemi původu a s cílem požádat zde o mezinárodní ochranu, přičemž svůj nezákonný vstup na území náležitě vysvětlili. Žalobci mají za to, že žalovaný zacházel s dostupnými informacemi pouze jednostranně a zcela účelově pouze v jejich neprospěch, zatímco okolnosti svědčící v jejich prospěch vůbec nezohlednil.

10. Žalobci též namítají, že se žalovaný nezabýval zvláštními opatřeními podle § 47 zákona o azylu, které je možné využít jako mírnější alternativu k zajištění. Podle žalobců nebylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná mírnější opatření, a to zejména umístění do otevřeného pobytového střediska podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, které nelze bez vědomí žalovaného opustit (všechny odchody je třeba hlásit na vrátnici a pro opuštění střediska na dobu delší 24 hodin je třeba vyřadit speciální propustku). Argument žalovaného, že uložení alternativy není možné s ohledem na předchozí neoprávněný pobyt žalobců na území, je podle žalobců v přímém rozporu se smyslem § 46a odst. 1 zákona o azylu, a proto jej nelze akceptovat. Za takové situace by totiž v podstatě nikdy nebylo možné uplatnit mírnější alternativu k zajištění. Žalobci dále upozorňují, že žalovaný si před vydáním napadených rozhodnutí nad rámec zjištění cizinecké policie nezajistil žádné další informace potřebné pro posouzení možnosti alternativ k zajištění, přičemž nijak nezohlednil okolnosti svědčící v jejich prospěch.
11. Žalobci dále brojí proti odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska délky zajištění, které je podle nich nepřezkoumatelné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole. Z rozhodnutí o zajištění však musí být zřejmé, jak dlouho je cizince nezbytné omezovat na osobní svobodě s ohledem na dosažení sledovaného cíle. Nelze přitom vycházet pouze z maximální doby délky zajištění a délku řízení o mezinárodní ochraně hodnotit pouze obecně, jak to činí žalovaný. V tomto směru žalobci odkazují na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015 - 66. Podle žalobců navíc zajištění v délce 110 dnů zasahuje do jejich práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Dle Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky je přitom dobrou praxí přezkoumávat okolnosti zajištění každých sedm dnů až do uplynutí jednoho měsíce, a pak každý měsíc až do dosažení maximální doby stanovené zákonem. Za dostatečnou záruku periodicity soudního přezkumu podle žalobců nelze považovat možnost podat k žalovanému žádost o propuštění ze zajištění a v případě neúspěchu se následně domáhat

soudního přezkumu. V daném případě je navíc žalobcům podle § 46a odst. 10 zákona o pobytu cizinců po podání žaloby proti napadeným rozhodnutím znemožněno domáhat se opětovného přezkoumání důvodů zajištění. Podle žalobců je tak systém opravných prostředků zakotvený v § 46a odst. 10 zákona o azylu protiústavní. V této souvislosti žalobci odkazují na návrh NSS na zrušení obdobně formulovaného § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, o němž je před Ústavním soudem vedeno řízení pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19.

12. Žalobci závěrem žaloby poznamenávají, že soud je při rozhodování o žalobě povinen zohlednit nové skutečnosti, které nebyly žalovanému známy v době vydání napadených rozhodnutí, přičemž odkazují na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS.
13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává. Žalovaný podotýká, že povinnost cizince požádat o mezinárodní ochranu okamžitě při vstupu na území vyplývá z rozsudků NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51.

III. Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 46a odst. 7 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost omezení osobní svobody žalobců podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, č. 3933/2019 Sb. NSS., a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, č. 3/2020 Sb. NSS).
15. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 46a odst. 8 větou čtvrtou zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě jednání nenavrhli a soud jej nepovažoval za nezbytné. Soud o žalobě, která mu byla doručena prostřednictvím žalovaného dne 4. 10. 2022, rozhodl ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne doručení správního spisu (§ 46a odst. 8 věta třetí zákona o azylu).
16. Soud předesílá, že výčet údajně porušených ustanovení v úvodu žaloby, který není nijak navázán ke konkrétním skutkovým okolnostem ani právním argumentům, sám o sobě nesplňuje požadavky kladené na žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). S výjimkou případů, kdy žalobci na jiných místech žaloby spojili porušení některých z těchto ustanovení s individualizovanou žalobní argumentací, se tak soud tímto „paragrafový seznam“ blíže nezabýval.
17. Soud shledal žalobu za důvodnou, a to ve dvou okruzích žalobních námitek: Soud jednak souhlasí s žalobci, že žalovaný nedostatečně zhodnotil možnost uložení mírnějších opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, a dále že si opatřil nedostatečné podklady pro svůj závěr, že žalobci nemohou být zranitelnými osobami podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Nedostatečné zhodnocení možnosti uložení mírnějších opatření

18. Před rozhodnutím o zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný povinen posoudit možnost uložení tzv. zvláštních opatření, které představují oproti zajištění mírnější donucovací alternativu. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu jsou těmito zvláštními opatřeními jednak uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku, jednak uložení povinnosti osobně se hlásit žalovanému v jím stanovené době. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (§ 82 odst. 1 a 5 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal v ilegilitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze se hlásit žalovanému (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, odst. 26).
19. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „[m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
20. Volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je tak vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7 Azs 153/2020 - 25, odst. 14). Pokud existují pochybnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit k uložení zvláštního opatření. Takovou pochybnost může zakládat zejména zjištění, že se cizinec prokázal padělaným nebo pozměněným dokladem či uváděl rozdílné identity ke své osobě (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32, odst. 18, a rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 16/2017 - 41, a ze dne 29. 9. 2021, č. j. 45 A 4/2021 - 13), že cizinec pobýval na území dlouhodobě nelegálně a nerespektoval již uložené správní vyhoštění (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 A 14/2017 - 31, odst. 14), že cizinec odmítl se správními orgány spolupracovat a odpovídat na jakékoli jejich otázky (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 9 Azs 420/2018 - 34, odst. 17), nebo že cizinec již v minulosti porušil svoji povinnost vycestovat z území (rozsudek NSS ze dne 11. 4. 2019, č. j. 7 Azs 41/2019 - 24, odst. 19).
21. Hlavní důvodem, pro který žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, byla absence vazeb na území České republiky, účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu, nelegální vstup a pobyt na území a dále skutečnost, že cílovou zemí žalobců bylo Německo. Soud připouští, že zejména nelegální vstup a pobyt na území může představovat jednu z indicií svědčících o negativním vztahu cizince k právnímu řádu.

22. Žalobci však správně upozornili, že žalovaný nijak nezohlednil okolnosti svědčící v jejich prospěch.
23. Ve prospěch žalobců svědčí zejména skutečnost, že od svého zadržení cizineckou policií činnost správních orgánů nijak neztěžovali (např. se nesnažili správní orgány oklamat falešnou identitou či padělanými doklady) a svou výpověď přispěli ke zjištění stavu věci v řízení o jejich vyhoštění. Ze správního spisu navíc nevyplývají žádné konkrétní okolnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že žalobci mají v úmyslu mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a případně též výkon vyhošťovacího řízení. Za takovou okolnost nelze považovat toliko předchozí nelegální vstup na území, jelikož jinak by – jak správně upozornili žalobci – bylo uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu automaticky vyloučeno vždy, kdy cizinec neoprávněně vstoupí na území. Pokud by soud přejal argumentaci žalovaného, že samotný pohyb cizince na území bez příslušného povolení k pobytu dokládá záměr cizince nerespektovat uložené povinnosti, pak by úprava zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu zcela postrádala smysl. Úmysl mařit průběh řízení pak nelze dovodit ani na základě skutečnosti, že původní cílovou zemí žalobců *bylo* Německo. Původní představy cizince totiž ještě samy o sobě nenасvědčují nic o jeho aktuálním vztahu k probíhajícímu správnímu řízení. Není navíc pravdou, že by žalobci jednoznačně (a dle žalovaného navíc opakovaně) deklarovali úmysl pokračovat ve své nelegální cestě až do Německa. V době vydání napadených rozhodnutí byli žalobci vyslechnuti pouze jednou cizineckou policií, přičemž dle přepisů jejich výpovědí obsažených v rozhodnutích o vyhoštění pouze uvedli, že „*auto nás mělo dovést až do Německa*“ a „*[m]ým cílem byla Evropa, konkrétně Německo*“, čímž pouze popsali své původní úmysly, nikoliv plány do budoucnosti. Uvedené skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, však žalovaný zcela opomněl. Již z tohoto důvodu trpí napadená rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
24. Pakliže by žalovaný v budoucnu opětovně rozhodoval o zajištění žalobců, bude jeho povinností se s těmito skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobců při posuzování účinnosti zvláštních opatření přezkoumatelným způsobem vypořádat.

Nedostatečné opatření podkladů

25. Žalobci ve vztahu k žalobním bodům týkajícím se otázky zranitelnosti, naplnění zajišťovacího důvodu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a možnosti uložit zvláštní opatření jako alternativu k zajištění namítali, že si žalovaný nad rámec zjištění cizinecké policie neopatřil žádné další informace potřebné k rozhodnutí.
26. Při soudním přezkumu rozhodnutí o (pře)zajištění cizince je třeba mít na paměti, že časový prostor pro řízení stanovený zákonem pro správní orgány je velmi omezený. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu je žalovaný povinen rozhodnout o přezajištění cizince, který byl předtím zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve lhůtě 5 dnů. Vzhledem k tomu je značně limitována i možnost správních orgánů zjišťovat skutkový stav věci. Obecně je tak přípustné, aby rozhodnutí o přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, a ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47, odst. 28). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (typicky cizinecké

policie), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Nutno však zdůraznit, že takto převzatá zjištění musí žalovanému poskytovat skutečně dostatečný podklad pro rozhodnutí a zohlednění všech kritérií stanovených zákonem.

27. V nyní posuzované věci však žalovaný vycházel pouze z dosavadních skutkových zjištění cizinecké policie zachycených v rozhodnutích o prvním zajištění žalobců podle zákona o pobytu cizinců a rozhodnutích o vyhoštění žalobců, která obsahovala též přepisy výsledků žalobců provedených cizineckou policií dne 10. 8. 2022. Kopie protokolů z těchto výsledků si žalovaný neopatřil a ani je ve stanové lhůtě nepředložil na výzvu soudu (viz výzvu ze dne 4. 10. 2022, č. j. 50 A 8/2022 - 24). Sám žalovaný si během 5denní lhůty podle § 46a odst. 4 zákona o azylu žádné další podklady pro rozhodnutí o přezajištění žalobců neopatřil.
28. Tento postup považuje soud za problematický minimálně ve dvou ohledech:
29. Za druhé, že ve správním spisu nejsou obsažena rozhodnutí o vyhoštění a o prvním zajištění žalobkyně c). Správní spis týkající se žalobkyně c) tak kromě podkladů opatřených až po vydání napadeného rozhodnutí obsahuje pouze napadené rozhodnutí. Chybějící podklady ve správním spisu týkající se žalobkyně c) přitom nelze nahrazovat podklady obsaženými ve správních spisech žalobců a) a b), jakkoli lze vzhledem k blízké souvislosti věcí obecně předpokládat, že se obsahově příliš lišit nebudou. Při rozhodování o zajištění cizince, které vede k omezení jeho osobní svobody, je nicméně nutné pečlivě – a na základě dostatečného pensa podkladů – zkoumat individuální situaci každého jednotlivce, nikoliv se spoléhat na přenositelnost závěrů týkajících se jeho rodinných příslušníků. Ve vztahu k žalobkyni c) tudíž napadené rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2022, č. j. OAM-184/LE-BE02-BE02-PS-2022) vychází ze skutkového základu, který nemá žádnou oporu ve správním spise.
30. Za druhé, některé skutečnosti, které žalovaný dovodil z odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění, z obsahu těchto rozhodnutí dovodit nelze. Žalovaný totiž v napadeném konstatoval, že všichni žalobci měli při výsledku provedeném cizineckou policií uvést, že jsou zdraví, přičemž nesdělili žádné jiné důvody, pro které by s nimi mělo být zacházeno jako se zranitelnými osobami ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Nic takového ovšem z přepisů jejich výpovědí obsažených v odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění nevyplývá. Soud v odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění nenalézá žádné pasáže, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci k otázce své zranitelnosti skutečně vypovídali tak, jak uvádí žalovaný. Jediné, z čeho by bylo možno zjistit, co žalobci ke svému zdravotnímu stavu skutečně vypověděli, jsou protokoly o jejich výpovědích před cizineckou policií. Žalovaný však na výzvu soudu protokoly z těchto výsledků (ani jejich kopie) nepředložil, proto ani nelze ověřit, zda byli žalobci na svůj zdravotní stav cizineckou policií vůbec dotazováni. I z tohoto hlediska napadené rozhodnutí spočívá na skutkovém základu, který nemá oporu ve správním spise.
31. Je pravdou, že žalobci měli možnost sdělit podrobnější údaje ke svému zdravotnímu stavu již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47, odst. 28). Tato potencialita, kterou žalobci nevyužili (resp. to v žalobě netvrdí), ovšem nezbavuje žalovaného povinnosti řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to tím spíše, že status zranitelné osoby je zcela klíčový, a to nejen pro rozhodnutí o zajištění takového žadatele o mezinárodní ochranu, ale též pro případné výhodnější zacházení z hlediska ochrany jeho psychického i fyzického

zdraví (srov. § 10 odst. 4, § 46a odst. 3 a § 47 odst. 3 zákona o azylu, rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 218/2021 - 71, odst. 25, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2022, č. j. 47 A 5/2022 - 23, a dále příručku Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu *Judicial analysis: Vulnerability in the context of applications for international protection*, 2021, str. 175 a násl., dostupná online na https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Vulnerability_JA_EN.pdf). Nedostatek aktivity žalovaného tam, kde dostatečné úsilí nevyvinula ani v předchozím řízení cizinecká policie, nemůže jít v případě nedostatečného objasnění skutkového stavu k tíži žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovanému přitom nic nebránilo, aby si ve lhůtě 5 dnů stanovené pro rozhodnutí o přezajištění žalobců opatřil bližší informace k jejich žádostem o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10 odst. 2 písm. k) zákona o azylu, na jejichž základě mohl případnou zranitelnost žalobců snadno odhalit (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47, odst. 25, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 - 44, odst. 32). Vzhledem k tomu závěr žalovaného, že žalobci nejsou zranitelnou osobou, bez podrobnějšího zjištění skutkového stavu neobstojí.

32. Tato skutečnost má přitom zcela zásadní vliv na možnost jejich zajištění a uložení zvláštních opatření (§ 46a odst. 3 zákona o azylu, srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2018, č. j. 49 A 9/2018 - 37, odst. 18). Soud proto napadená rozhodnutí zrušil též podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nutno podotknout, že ačkoliv žalobci argumentují psychickou poruchou pouze ve vztahu k žalobci a), za zranitelnou osobu se podle demonstrativního výčtu § 2 odst. 1 písm. i) pro účely řízení o mezinárodní ochraně považuje celá „rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením.“ Otázka zranitelnosti žalobců je přitom podstatná nejen pro jejich případné další zajištění (příp. uložení zvláštních opatření), ale též pro samotné řízení o mezinárodní ochraně.

Ostatní žalobní body

33. Ostatní žalobní body osud důvodnými neshledal, nicméně pro případ, že by žalovaný v budoucnosti opětovně rozhodoval o zajištění žalobců, považuje za vhodné uvést následující:
34. Pokud jde o samotné naplnění zajišťovacího důvodu, soud připomíná, že uvedení azylově relevantních skutečností v žádosti o mezinárodní ochranu (či jejich uvedení při výslechu pro účely vyhošťovacího řízení) postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nevyklučuje. Nelze proto bez dalšího souhlasit s argumentací na str. 6 žaloby, že samotný zmínka o opuštění země z rasových či náboženských důvodů by měla u cizinecké policie automaticky „rozsvítit červenou kontrolku“ a na základě tohoto směřovat výsledek řízení k tomu, že cizinec příslušných dokladů je osobou mající v úmyslu žádat o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgány naopak musí zohlednit veškeré indicie, které naznačují, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej alespoň pozdržet.
35. To však neznamená, že by okolnosti svědčící ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu neměly být již při prvním pohovoru s cizincem vůbec zohledňovány. Proto argumentovali žalovaný tím, že žalobci při výslechu neuvedli žádné důvody, které by jim bránili v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu, pak poněkud pomíjí, že žalobci se při výslechu dne 10. 8. 2022 mohli jen těžko vyjádřit k tomu, proč žádost o mezinárodní ochranu, kterou podali až po provedení tohoto výslechu dne 18. 8. 2022, nepodali dříve.

Pokud by žalovaný umožnil žalobcům se k této otázce před vydáním napadených rozhodnutí vyjádřit, dostalo by se mu zřejmě vysvětlení předestřené v žalobě (zabavení telefonu, omezený přístup k právní pomoci a nedostatečná orientace v jejich právní situaci), které soud považuje za poměrně přijatelná. Navzdory uvedenému považuje soud za lichou argumentaci žalobců, že by judikatura dovodila možnost podat žádost o mezinárodní ochranu fakticky kdykoliv a bez zohlednění předchozího vstupu na území bezpečných zemí. Odkazoval-li žalobci v této souvislosti na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019 - 44, tak ten byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020 - 60, a proto nelze ze závěrů v něm uvedených vycházet. Nepřípadný je ve vztahu k posuzované věci nicméně i odkaz žalovaného na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51, které se zabývaly situací, kdy cizinec požádal o mezinárodní ochranu až po čtyřech letech nelegálního pobytu v České republice, resp. po více než 3 měsících pobytu na území až během své čtvrté návštěvy, přičemž celková doba jeho pobytu v České republice přesáhla více než dva roky.

36. Přisvědčit dále nelze tvrzení žalobců, že nebezpečí útěku je relevantní pouze pro zajišťovací důvod podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nikoliv však pro zajištění podle písm. d) zákona o azylu. Smyslem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu je zamezení tomu, aby se cizinec mohl účelovou žádostí o mezinárodní ochranu vyhnout správnímu vyhoštění, typicky svým útekem a přerušením kontaktu se správními orgány. Pokud tedy žalovaný zjistí indicie nasvědčující tomu, že cizinec má v úmyslu opustit území (např. pokračovat v nelegální cestě do jiného členského státu), a tím mařit správní vyhoštění, jedná se o podstatnou okolnost, pro kterou jej může zajistit podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
37. K žalobní námitce týkající se nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí z hlediska délky trvání zajištění žalobci citovali z rozsudku NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015 - 66, podle kterého „[v]ymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.“ NSS se přitom v daném případě vypořádával s dobou zajištění, která byla odůvodněna srovnatelně, jako v nyní projednávaném případě, tj. šlo o zajištění v délce 109 dnů, kterou ministerstvo stanovilo tak, že přihlédlo k délce řízení o mezinárodní ochraně, do které započítalo dobu 90 dnů a k tomu připočetlo dobu 15 dní na podání žaloby a nakonec přihlédlo i obvyklé průměrné době doručení písemností v soudním řízení v délce 5 dnů. Jedná se tedy o rozhodnutí, které je přiléhavé a srovnatelné s nyní projednávaným případem. Nikoliv ovšem ve prospěch argumentace uváděné v příslušné části žaloby, neboť NSS v odkazované věci konstatoval, že „ministerstvo meze správního uvážení při stanovení délky doby zajištění nepřekročilo a správní uvážení nevykazuje znaky svévole, které by zakládaly důvod pro závěr o nezákonnosti rozsudku krajského soudu i rozhodnutí ministerstva.“ Ani v nyní posuzované věci nelze dospět k závěru, že by žalovaný stanovil dobu trvání zajištění nepřiměřeně, excesivně či zcela nahodile. Obecně však lze apelovat na žalovaného, aby v případech, kdy předpokládá rychlejší vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její účelovosti, přistupoval k zajištění cizinců spíše na kratší dobu, a až následně, zjistí-li skutečnosti, které odůvodňují posuzování žádosti z hlediska § 12 až 14b zákona o azylu, tuto dobu prodloužil.

38. Důvodná konečně není ani námitka žalobců, že systém opravných prostředků zakotvený v § 46a odst. 10 zákona o azylu je protiústavní. Autor žaloby sice správně připomněl, že NSS v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Azs 26/2018 navrhl Ústavnímu soudu zrušení obdobně koncipovaného § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro rozpor s ústavním pořádkem, současně však přehlédl, že Ústavní soud v dané věci již rozhodl nálezem ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19, jímž návrh NSS na zrušení předmětného ustanovení zamítl. V uvedeném nálezu přitom konstatoval, že „[r]ozhoduje-li soud o zákonnosti rozhodnutí o zajištění (či jeho prodloužení), je povinen přihlídnout k některým významným okolnostem, jež vyšly najevo po vydání rozhodnutí. Probíhá-li dosud řízení o přezkumu zákonnosti zajištění před správními soudy (a to v obou instancích), musejí správní soudy vždy zohlednit významné změny okolností u cizince omezeného na osobní svobodě, jako je zhoršení zdravotního stavu, vyjevení statusu zvláště zranitelné osoby nebo odpadnutí reálného účelu zajištění pro nerealizovatelnost účelu zajištění s ohledem na pozitivní závazky plynoucí z čl. 3 Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55). [...] S ohledem na recentní ústavněkonformní judikaturu správních soudů se osobám omezeným na osobní svobodě na základě zajištění podle zákona o pobytu cizinců i zákona o azylu dostává plného přezkumu okolností podstatných pro závěr o zákonnosti trvání zajištění. Brojí-li jedinec proti rozhodnutí o zajištění (či jeho prodloužení), správní soudy v probíhajícím řízení zohlední i významné okolnosti vzešlé po vydání těchto rozhodnutí, přičemž nové skutečnosti (jako je změna podmínek, zhoršení zdravotního stavu), lze namítat poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem (již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19 ze dne 19. 5. 2020).“ Na základě těchto úvah dospěl Ústavní soud k závěru, že napadené ustanovení, které je v zásadě obdobou § 46a odst. 10 zákona o azylu, „není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož i s právem na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právem na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy.“ S ohledem na závěry vyslovené Ústavním soudem v citovaném nálezu zdejší soud konstatuje, že lhůtové omezení možnosti opětovného posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu lze považovat za ústavně komfortní (a proto neshledal důvod postupovat ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy).

IV. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na výše uvedené soud napadená rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a dále z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ačkoliv rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany je prvním úkonem ve věci, a neexistuje tak dále řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno, soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. zároveň věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšným žalobcům žádné prokazatelné náklady nevznikly, neboť jsou v tomto řízení osvobozeni od soudních poplatků [§ 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů]. Jiné náklady související s podáním žaloby soud na straně žalobců neeviduje.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2022

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce